

רביעי' י"ח מועדון התיאטרון עומדת לפוצץ את הארץ בטכסט המיכה על ימין ושמאל

אלמגור

ובין לא-נורמלי

אגמון

או למשל עגלהזהב. האם יש אמת בשמועה שעגלהזהב לא נטחן לאבק, אלא הוטמן ב"בנק הפועלים", ובכסף הזה הקימו את מדרשיית "בית ברל"?

גם הסיפור הזה עם שימשון הגיבור ושערי עזה. "סולל בונה" קיבל כסף לבנות שערי-ברזל לעיר. כשבא מבקר-המדינה וחפש את השערים, אמרו ש-שימשון הגיבור לקח אותם לחרים, ומכר אותם בתור גרוטאות. כמו הפרידמן הזה.

או אליהו הנביא. הוא היה חתום על רכב ממשלתי צמוד. אבל כשבאו להפש את הרכב, הוא טען שהוא איננו. עלה בסערה השמימיה.

הוא אפילו הביא את חנהג שלו, אליי שע, שיעיד שראה אותו עולה השמימיה. וצעק: "אבי אבי!"

מבקר-המדינה האמין לאלישע. אם כי בינינו, גבר מבוגר שהתמודד עם ילד שבע פעמים...

או קחו את יונה הנביא. הוא היה חתום על מיכלית וסירת-דלק. כשחנתבקש להסביר לאן נעלמו, סיפר איזה סיפור שבא דג גדול ובלע אותו עם הסירה... לך תאמין שיש דג כזה, שכולע אנשים. מה הוא, פינוקיו?

עברו אלפי שנים עד שמישהו החליט לעשות סרט על הדג הזה. ואומרים ש-הוא לא הפסיד מזה.

גם כל העסק הזה שהינו בסלע ויצאו ממנו מים לא-כיליך משכנע.

בתנ"ך מדברים על זה כאילו זה היה נס גדול, אבל בעצם זאת היתה פאשלה. השקיעו מיליונים לחפש נפט — יחד עם איזה מיליונר תוכנית לא-רצויה, או שיר שמישהו היכה בצור, ויצאו ממנו מים. זה כמו שהיום, באשדוד...

לא. היום זה דבר אחר. היום הביאו צינור שאורכו שיבעה קילומטר, ותוקעים אותו באדמה. אומרים שזה מקדח-נפט, אבל בעצם זה אנטנה של טלוויזיה. אנטנה של טלוויזיה? שיבעה קילון-מטר?

כן. אחרי ששרי-החינוך לא הצליח ל-השתלט על רשות-השירות, אז הוא מקים משדר מיוחד, שיוכל לטשטש את המסך בזמן שמשדרים תוכנית לא-רצויה, או שיר של יהונתן גפן. עובדה שבראש האגודה לחיפוש נפט עומדות הגיאולוגיות המפור-סמות גאולה כהן, שושנה אלמזליוו ו-אורה נמיר.

אז אם זה נכון, למה מחביאים את האנטנה באדמה ולא מרימים אותה ב-אוויר?

קודם כל, בגלל המטוסים. שנית, בגלל הדמוקרטיה. מספרים לאזרח שזה קי-דוח-נפט.

והוא אוכל את הלוקש הזה? חביבי, בהשוואה לאורך של הלוקשים שהאזרחים כאן, במדינה, כבר בלעו — אז מה זה שיבעת ק"מ?

המסקנות של הוועדה היו כמו ה-מסקנות של הוועדה שהקימו לברר מי שבר את לוחות-הברית.

גם אז אמרו שאשמים הלוחות, שאשם עגלהזהב.

בקיצור, כולנו אשמים.

מה עם משה?

מי?

משה. הלא כתוב שהוא שבר את הלוחות.

הוועדה אמרה שלא נתבקשה לחוות דעת בשאלות מדיניות.

אז חיפשו מישהו חדש, שלא היה קשור במבול.

מישהו שנשאר יבש. שלא נרטב מ-הטיפות.

מצאו את נוח.

נכון שהיו לו כמה התקפות ניקוטין כטנות פהושם, וגם את שמו היה חותם עם שבע שגיאות. אבל בסך-הכל הוא היה איש צדיק ותמים.

עובדה. עוד בבוקר שהתחיל המבול ראו אותו עומד עם צינור-גומי בגינה ומשקה את הפרחים.

מה יש לדבר? איש צדיק ותמים.

על התנהגות המישטרה וצה"ל ב-שטחים. במיסגרת השיר על גוח הצדיק והתמים:

ובכן, נוח סיים את המבול ונחת בשלום על הרי ארט.

איך הוא ידע שהמבול נגמר? הוא שלח את היונה לראות הכלו המים.

הוא לא פחד?

ממה?

שהיונה תיפגע מיריות.

מה פיתאום?

אני יודע? כל יום אתה קורא עכשיו בעיתון שהמשטרה והצבא יורים באוויר.

מה היה לו לפחד? הרי כשהמישטרה והצבא יורים באוויר הם לא פוגעים בציפורים. הם פוגעים בילדים.

על השחיתות בצמרת:

יש בתנ"ך כמה פרשיות מוזרות, ה-מעוררות חשד שמבקר-המדינה שכח ל-תוב עליהן בדו"ח שלו.

או שכתב ואיש לא קרא. כמו תמיד. למשל, הזכרנו קודם את משה. והלו-חות. האם באמת נשברו הלוחות והלכו לאיבוד, או שמישה סיפר שהם נשברו — כדי שלא יידעו שהוא הבריח אותם לחוץ לארץ ומכר אותם בתור עתיקות במטבע זר?

ואחרי-כך היה דיון ממושך בדרישות של שרי-החקלאות להחליף את שירי-הפתיחה של התוכנית "טלפלא".

מה עם השטחים?

ראשי-הממשלה שר במשך שעה ארוכה לשרי-הביטחון "צילבה מתחנפת / בבית-מיסא יושבת", ושרי-הביטחון אמרו ל-כולם "תגידו לו", ושר: "לה לי, לה לי, לה לי, לה לי / רבין לא-נורמלי".

בקיצור: יש רק איש אחד שיכול להציל את הממשלה הזאת. פרופסור.

אתה מתכוון לזה עם הפייפ, האר-כיאלוג?

לא. לא צבר, אלא פרופסור אחר, יהודי אומנם, אבל עם מבטא ייקי בולט.

אתה מתכוון לפרופסור קיסניג'ר? לא, אני מתכוון לפרופסור זיגמונד פרויד.

על המחדל ומשה דיין:

כן, כן, המבול הזה ירד באופן לגמרי פיתאומי.

אתם מתארים לעצמכם את החיוך של חיים יבין יום לפני המבול, כשגמר את מהדורת-החדשות ואמר תחזית מזג-אוויר למחר: "מבול".

הוא בטח אמר את זה אחרת. "אחרי — המבול".

אבל גם אז לא האמינו לו.

כולם חשבו שהמבול לא יגיע אף פעם. זה היה עניין של קונצפציה.

כל הסימנים הראו שמתקרב מבול. כל החזאים הודיעו שיהיה מבוול. שחבל על כל טיפה. אבל הקונצפציה אמרה שתהיה שנת בצורת.

זאת אומרת, אולי שירותי הביטחון הכללי ידעו. אבל ראשי-הממשלה לא דיבר עם שרי-הביטחון, ולא העבירו לו את הדו"חות.

רוב המפקדים היו עסוקים בהכנות להצגות של הלחקות הצבאיות.

אחד כתב ספר על איזה כלבה מעזה. במחסיני-החירום לא נמצאו מטריות במיספר מספיק.

המטריות היחידות שהיו שם היו מטריות שרבורג.

לא היו מגפיים. אמרו שבבצורת לא צריך מגפיים.

ואז הגיע המבול. אילו לפחות היו סוגרים באותו בוקר את הישר. או פותחים את התעלות. אל תגיד תעלה.

אחרי-כך עשו, כמובן, ועדת-חקירה. מצאו חמישה אנשים שירים: נציב המים, ראש השירות המטאורולוגי, אחד שבונה תיבות, מנהל גן-החיות התנ"כי. ומרק שפיץ.

למה דווקא הוא? כי הוא יודע לשחות.

רגע אחד, תסלחו לי... כן? אני מבין שהתיאטרון הזה הוא מטובסד. כן? זאת אומרת, שהמדינה משלמת כסף כדי להחזיק אותו, כן? ... זאת אומרת שאני ואתה ואתה משלמים בשביל שיעיגו את זה... אז אני לא תופס... למה המדינה ואני ואתה ואתה צריכים לסבסד את כל החרא הזה, תסלחו לי, כן?

מ י שפס זר, שיאמר בוודאי בוואריא-ציות שונות מעל-גבי העיתונות, במת הכנסת ובמישרדי החינוך והתרבות. נאמר דווקא עלי-ידי שחקן רביעיית התיאטרון, גדעון זינגר, ודווקא על בימת תיאטרון בימות, בעת ההצגה החדשה של הרב-י עייה, אנשים חשופים מאד הנמצאת תהי בשלבי הרצה.

אין ספק כי מישפט זה מבטא את כל מה שאנשי הימין, רודפי מלכת האמבטיה לשעבר ויפיה-הנפש למיניהם יאמרו, יכתבו וייעקו אחרי הצגת-ההכרזה של ההצגה.

מנהל תיאטרון בימות, אשר רק לאחרונה הפך תיאטרון ממשלתי, החליט להקדים תרופה למכה. דן אלמגור כתב עבור גדעון זינגר מונולוג בשם מי צריך הרבות, שבו תוקפים אומן-אלמגורי-זינגר את המישרד שממנו הם מקבלים את משר-כורתם — מישרד-החינוך. אך אילו הסי-תפקו רק במיתקפה על מישרד-החינוך, ייתכן שלהצגה היו סיכויים לעבור בשקט.

הרביעיית הוותיקה (שבה החליף עזריאל אישרוב הצעיר את ראובן שפר, אך שאר השלושה, גדעון זינגר, יענקלה בן-סיריא ושמעון בר עדיין ממשכים להצחיק בה) מתנפלת על הממשלה, על המחדל של יום-הכיפורים, לועגת למשה דיין ומאשימה אותו ומכנה את רבין, בשמו של פרס כמזבן: "לא-נורמלי".

על ישיבות הממשלה:

כן, כן, מי שלא מאמין שהיסטוריה זה עניין של יחסי-ציבור — שיראה עלי-מה יושבת הממשלה שלנו בישיבותיה השבועיות.

בטח על עניין השטחים, הבטחון... לזה אין לה זמן. השבוע, למשל, חת-נהל בממשלה ויכוח של שלוש שעות על התיסרוקת של כרמיית גיא מן ה-טלוויזיה. אם היא צריכה להשאיר את השביל באמצע, או בצד. והעיקר: באיזה צד.

זה כלום. אחרי-כך היה דיון ממושך בשאלה: האם ירדנה ארזי משלישיית שוקולד-מינטה-מסטיק מרפדת את החזייה שלה.

השר זבולון המר טען שהגושים שלה אמיתיים. הוא מבין בגושים.

דיברו גם על הביטחון לטווח ארוך? מת? קודם היה צריך לדון בשאלה האם ראוי לשלוח את ניסים סרוסי כנציגו לתחרות האסיה-אזיון.